

HET ZOMERHUIS

*Voor Ellie en Lola,
Pluizige diva's, spinnende monsters en de beste metgezellen die een
schrijver kan hebben.
(Ja, ik heb dit boek opgedragen aan mijn katten)*

We spelen een van onze spelletjes.

Wacht op me in het zomerhuis, had je briefje geïnstrueerd. *Midernacht. Draag je rode jurk. En trek geen ondergoed aan. G xxx.*

Ik weet dat je de rode jurk mooi vindt staan, door de manier waarop hij mijn borsten accentueert en om mijn heupen valt, maar je hebt me nooit specifiek verzocht hem te dragen. Tot vanavond.

Nou ja, het is niet echt een verzoek. Ik had geglimlacht toen ik hem van de hanger trok, wetende dat ik alles zal doen wat me gezegd wordt. Het maakt allemaal deel uit van de spanning, van de opwinding; het niet weten wat er gaat gebeuren of hoever je me zult pushen.

Het zomerhuis is onze speciale plek. Dit privégedeelte van de tuin, ver weg van het grote huis, is een plek met geheimen. Ze zijn van ons samen en niemand zal ooit te weten komen wat er echt gebeurt in dit mooie witte houten gebouw met zijn gewelfde dak en paneeldeur. Hier, als de kakofonie van daglichtgeluiden eindelijk is verstomd door de duisternis, en als iedereen slaapt, komen wij tot leven. Hier kan ik echt mezelf zijn.

Ik voelde de opwinding door mijn aderen stromen terwijl ik over het gazon liep, het droge gras kriebelend tussen mijn tenen en de zoete geuren van kamperfoelie, lavendel en jasmijn in de

lucht. Mijn opgewonden hart klopte sneller terwijl ik me afvroeg wat het spel van vanavond zou inhouden.

De stoel die in het midden van de kamer stond, trok mijn aandacht zodra ik het zomerhuis binnenkwam. Het kussen was weggehaald en in het schijnsel van de petroleumlamp zag ik een rode zijden sjaal over de houten zitting gedrapeerd. Daarachter lag een tweede briefje, dat ik met trillende vingers opende. Ik las jouw woorden.

Ga op de stoel zitten

Doe de blinddoek om

Wacht

Beweeg niet en stel me niet teleur

Ik herkende je gekrabbelde handschrift. Ik zag je lange, behendige vingers die de pen vasthielden en ik kreeg het warm, wetende dat jouw handen me spoedig zouden aanraken.

De blinddoek was een nieuw element in onze spelletjes, maar ik bedekte mijn ogen zonder aarzeling en knoopte de sjaal achter mijn hoofd vast. Mijn enthousiasme overstemde de flits van ongerustheid in mijn buik.

Het is niet oncomfortabel, maar het zijde van de sjaal is dik en terwijl ik hier op je zit te wachten, kan ik niets zien. Het versterkt mijn andere zintuigen en ik ben me van alles bewust: het tikken van de wandklok, het geroep van een kerkuil en het kraken van de stoel als ik een beetje schuifel om een comfortabelere houding te vinden. Zonder kussen is de zitting hard en na een tijdje voel ik de spijlen in mijn rug drukken.

Hoewel de temperatuur iets gedaald is, blijft de luchtvochtigheid hoog. Het wordt een warme nacht, te warm om te slapen. Ik heb een uur geleden nog gedoucht, maar mijn nek is nu al vochtig, door de dunne stof van mijn jurk heen plakken mijn benen aan de stoel en er loopt een straaltje zweet over mijn rug.

Als ik eindelijk de deur open hoor gaan, schrik ik op. Eigenlijk heb ik geen idee hoe lang ik al wacht, maar het voelt als een eeuwigheid en hoewel ik al wist dat je zou komen, overvalt het plotselinge geluid van je komst me nog steeds.

De sleutel draait in het slot en dan hoor ik de gordijnen dichtgetrokken worden, die ons van de wereld afsluiten. Je voetstappen klinken eerst dichterbij, dan weer verder weg en het duurt even voordat ik me realiseer dat je om me heen loopt. Ik weersta de neiging om te bewegen, wetende dat ik bestudeerd word.

Ik realiseer me pas dat je weer achter me staat als je handen mijn schouders aanraken. Ze zijn warm, maar je huid voelt anders aan. Je aanraking is voorzichtig als je vingers langs mijn armen glijden. Je vertrouwde geur hangt in de lucht en ik adem hem in, terwijl ik mezelf in bedwang houd en de drang om te praten weersta. Ik wil dolgraag weten wat het spel van vanavond inhoudt, maar ik begrijp ook dat de regels mij ervan weerhouden het te vragen.

Je kruist mijn armen nu achter me en even vraag ik me af wat je aan het doen bent, maar dan voel ik dat je iets om mijn polsen wikkelt. Touw, denk ik, terwijl het in mijn huid snijdt, waarna je het stevig aantrekt en mijn handen samenbindt.

De angstvlaag daalt neer in mijn maag. Dit spel is duisterder dan we eerder hebben gespeeld. Ik wil spreken, zeggen dat het pijn doet, dat het in mijn vlees snijdt, maar ik doe het niet omdat ik bang ben dat je boos op me zult worden.

Je maakt het touw nu ergens aan vast waardoor mijn schouders naar achteren worden getrokken en ze ongemakkelijk in de stoel worden gedrukt. Ik geef een experimentele ruk aan mijn handen en de paniek slaat toe in mijn droge keel als ik me realiseer dat ik me niet los kan trekken. Er ontsnapt een kreun.

Hoewel je niet op het geluid reageert, weet ik zeker dat ik je door de blinddoek heen kan zien glimlachen.

Ik ben bang, maar het idee om aangeraakt te worden terwijl ik zo hulpeloos ben, verwarmt iets in mij. Mijn wangen blozen van

schaamte en verwachting, maar dan komt er een tweede angstgolf als je handen mijn enkels vastgrijpen en ze aan de voorpoten van de stoel vastbinden.

Ik huiver als het touw zich diep in mijn huid nestelt. Het zit te strak. ‘Stop alsjeblieft, je doet me pijn.’

‘Sst.’

Het was niet mijn bedoeling om te spreken, maar dit spel voelt anders dan de anderen. Je commandeert altijd en soms straf je, maar ik heb me tot nu toe nooit onveilig bij je gevoeld.

Ik vrees dat we vanavond een grens overschrijden.

Ik beef, mijn hart bonst, bang voor wat komen gaat, maar dan hoor ik het slot draaien, de deur open en dicht gaan en realiseer ik me dat je bent verdwenen.

Alleen, vastgebonden aan de stoel in deze ondraaglijk hete kamer wacht ik af; mijn fantasie slaat op hol.

Waar ben je gebleven?

Kom je nog terug?

Wil je me neuken of laat je me hier gewoon achter?

Ga je me pijn doen?

Echte paniek slaat toe bij die laatste gedachte en ik probeer mezelf te bevrijden. Ik ben te stevig vastgebonden. Mijn lichaam is doordrenkt met zweet, de rode jurk plakt aan me en de vochtige blinddoek kleeft tegen mijn ogen. Mijn handen en voeten beginnen te tintelen en mijn schouderbladen doen pijn door de manier waarop mijn armen zijn vastgebonden.

Ik wil dat je terugkomt en me losmaakt.

Even later raken je handen mijn schouders weer aan en ik slaak een kreet, ruk aan het touw.

Het was een truc. Het besef dat je hier de hele tijd hebt staan kijken maakt me nog onrustiger.

‘Laat me alsjeblieft gaan.’

Ik weet dat ik niets mag zeggen, maar het is te ver gegaan.

Opnieuw dwing je me tot stilte met een ‘sst’. Deze keer druk

je je vinger tegen mijn lippen en dan ruik ik rubber en begrijp ik pas waarom jouw aanraking anders aanvoelde. Je draagt handschoenen. Waarom?

Ik ben nu bang. 'Ik wil stoppen. Ik vind dit geen leuk spel.'

Je negeert me en leunt dicht tegen me aan, ik voel je warme adem tegen mijn oor als je eindelijk spreekt.

'Dit is geen spelletje.'

Het besef wordt gevolgd door afschuw. Eindelijk dringt tot me door hoezeer ik in de problemen zit.

2

NU

De plek was precies hetzelfde.

Lana Hamilton rinkelde met de sleutels in haar hand en nam even de tijd om het huis te bestuderen: de boogramen, de drie schoorstenen, de gele rozen die om de voordeur heen groeiden.

Ze kwam hier tegenwoordig niet vaak meer, maar normaal gesproken stond oma Kitty altijd bij de voordeur te wachten om haar te begroeten, met een glimlach op haar gezicht.

Maar deze keer niet.

Kitty was nu in het familiegraf in de Sint-Andreaskerk in het charmante marktstadje Holt in North Norfolk. Lana was onderweg hiernaartoe bij het kerkhof gestopt om bloemen neer te leggen en had voor de zoveelste keer de redenen voor de verkoop van het geliefde huis van haar oma geprobeerd te rechtvaardigen.

Het huis was nagelaten aan Lana en haar tweelingbroer Ollie, maar ze wist dat ze het niet konden houden. Haar leven speelde zich af in Cambridge en Ollie woonde in Londen. Zelfs als ze het konden behouden, wilden ze geen van beiden in het huis wonen. Niet sinds wat er met Camille was gebeurd.

Het was zeventien jaar geleden sinds hun zus was vermoord, maar het werd er nooit makkelijker op. Camille was net negentien toen ze stierf, de tweeling was twee jaar jonger, en haar dood had alles veranderd, ook hun relatie met Mead House.

Ollie was maar een paar keer naar huis gekomen sinds hij was afgestudeerd. Lana's bezoeken waren kort maar krachtig geweest. De herinneringen waren pijnlijk, maar ze was niet in staat om hun grootmoeder in de steek te laten. Ze was hier nu alleen omdat het huis opgeruimd moest worden voordat het in de verkoop zou worden gezet.

Het irriteerde haar dat Ollie zich aan zijn verantwoordelijkheden had onttrokken waardoor zij dit nu alleen moest doen, met het argument dat hij geen vrij kon krijgen van zijn werk bij de bank. En ja, haar ex-vriend, Matt, had aangeboden om met haar mee te gaan, maar gezien het feit dat hun relatie nog niet lang voorbij was, wilde ze hem niet de verkeerde signalen geven.

Eigenlijk vond Lana het niet erg om er vrij voor te nemen. Haar baas bij het tijdschrift had haar de verlengde vakantie van zes weken toegezegd. Als grafisch ontwerper had ze op afstand kunnen werken, maar het huis marktklaar maken zou een hele klus worden. Het was dus makkelijker om gewoon vrij te nemen. Geld was geen probleem. Ze had wat spaargeld en als het huis eenmaal verkocht was, zou haar bankrekening goed gevuld zijn. Ze had er gemengde gevoelens over, want het was de erfenis van haar oma.

Kitty's dood was een enorme schok geweest. Ondanks dat ze al tachtig was, was ze nog fit en actief. Daarom was het des te moeilijker om haar te verliezen doordat ze van de trap was gevallen; een zinloos ongeluk. En wat het nog erger maakte, was dat Lana de kans had gemist om nog een laatste keer met haar oma te praten.

Ze had geprobeerd contact op te nemen met Lana op de dag van haar dood. De korte voicemail met het verzoek om terug te bellen stond nog op Lana's telefoon. Ze had echter de hele middag in een vergadering gezeten en tegen de tijd dat ze het bericht had afgeluisterd, was het te laat geweest.

Gelukkig waren een paar vriendinnen van haar oma langsgelopen voor een bridgeavond en hadden ze haar door het raam in de

hal zien liggen, anders was haar lichaam daar misschien dagenlang blijven liggen.

Als ze haar erfenis kon ruilen voor nog een jaar met Kitty, zou Lana dat in een oogwenk doen. In plaats daarvan bleef ze achter met een voicemail die mogelijk de laatste woorden van haar grootmoeder bevatte.

De herinneringen overvielen haar toen ze naar het huis liep en de voordeur van het slot deed. Haar bagage lag nog in de kofferbak, maar dat kon wachten. Ze wilde eerst een paar minuten lang herinneringen ophalen. Haar moeder was aan kanker gestorven toen Lana nog maar een peuter was en haar vader, Kitty's enige kind, had zichzelf een paar jaar later een vroegtijdig graf in gedronken. Oma Kitty had alle drie haar kleinkinderen in huis genomen en Mead House was hun thuis geworden.

Hoewel Lana en haar broer en zus op een kostschool hadden gezeten, brachten ze hier al hun vakanties door. De lange, luie zomerdagen, waarbij ze in de tuin speelden of in het buitenzwembad zwommen, en Kerstmis, waarbij hun oma de boel omtoverde tot een winterwonderland.

Het huis stond op een royaal stuk land op een paar kilometer van Holt. Het was een uitgestrekt landhuis, gebouwd in het midden van de negentiende eeuw. Het lag verborgen achter een lange oprijlaan. Het was een gelukkige plek geweest tot wat er met Camille was gebeurd, maar desondanks had Kitty nooit overwogen om te verhuizen. Ze had hier gewoond sinds ze getrouwd was met Lana's opa, toen ze begin twintig was. Hij was gestorven voordat de drie kleinkinderen geboren werden en Kitty was nooit hertrouwd.

Lana haatte het idee dat haar oma alleen in het grote huis was, maar ze wist dat Kitty nooit weg zou gaan. Dit was haar familiehuis.

Toen ze de voordeur opendeed, was de lichte en open hal precies zoals ze zich herinnerde. De muren geschilderd in een vrolijk narcissegel, de brede trap in het midden. Het ochtendzonlicht dat door het brede raam bovenaan de trap naar binnen viel fonkelde

in het licht van de kristallen van de veel te grote kroonluchter.

Als haar grootmoeder nog had geleefd, zou de vaas op de tafel in de hal gevuld zijn met lentebloemen, vers geplukt uit de tuin, en zou de geur van grenen boenwas in de lucht hangen.

In plaats daarvan rook het muf en was de vaas leeg. Het was nu juni en er waren bijna twee maanden verstreken sinds de begrafenis. Dat was te zien.

De zitkamer stond aan de rechterkant. Een grote maar gastvrije ruimte die werd gedomineerd door een enorme open haard.

Lana stond even stil bij de schoorsteenmantel, waar twee foto's van de drie kleinkinderen nog steeds trots op hun plaats stonden. Er was er één van hen toen ze jong waren. Zij en Ollie met donker haar en een olijkleurige huid en hun oudere roodharige zus in hun midden. De tweeling had dezelfde tandeloze grijns, terwijl Camille er geposeerd en elegant op stond, ook al was ze toen pas een jaar of acht. De enige familiegelijkenis zat in hun identieke, bijna zwarte ogen. Op de andere foto waren ze ouder en Lana herinnerde zich dat de foto niet lang voor de dood van Camille was genomen.

Het was haar halve leven geleden dat ze haar zus had gezien, maar ze kon zich haar in die laatste zomer nog goed voor de geest halen. Camille was slank, bleek en mooi geweest, ze was een prachtige schoonheid. En ze had een blik in haar donkere ogen die suggereerde dat ze geheimen had.

Lana had zich altijd onhandig gevoeld naast haar. De slordige tomboy met een petje en verfrommelde kleren. Camille droeg mooie jurken en bracht haar vrije tijd door met lezen of schrijven in haar dagboek, terwijl Lana in bomen klom en met Ollie en zijn beste vriend Xav speelde.

Haar haar was nu langer en ze had haar afkeer van jurken overwonnen, ook al droeg ze die vaak met gympen, maar ze zou nooit de elegantie van haar zus hebben.

Lana liep door naar de tuinkamer en keek naar de grote ach-